

Pasca

„Agent 558, podaj hlásenie,“ zaznel pomedzi praskanie kontrolórov hlas.

Anya pustila drsnú látku provizórneho rúška, žmúriac oči pred ostrým pieskom.

„Poloha: kópia osi AY. Prostredie stabilné. Cieľ nie je v dohľade,“ Anya dala znamenie na ukončenie hlásenia, no skôr než stihla hovor prerušiť, ozval sa hlavný veliteľ:

„Zhodnot' stav zásob, agentka.“ V otcovom hlase zaznieval nezvyčajný podtón obáv.

Anya pot'ažkala výrazne odľahčený batoh.

Postačujúce. Pri pohľade na takmer prázdnu fľaštičku so žiariacou modrou tekutinou sa lož odmietla prevaliť cez jazyk.

Agent vždy povie pravdu.

„Nedostatočné,“ povedala napokon.

Otec si unavene povzdychol.

„Boj by bol riskantný. Pri strete s Térom nariad'ujem okamžité opustenie Hraničných zón použitím núdzového portálu.“

„Ale Gia...“

„To je rozkaz,“ tvrdý veliteľský hlas bol späť.

Agent vždy poslúchne rozkaz.

Anya tuho zaťala zuby.

„Áno, pane.“

Prenos sa ukončil a do uší jej opäť doľahol len smutný šepot púšte.

Len čo ohnivá guľa zapadla za pieskové duny, ochladilo sa. Aspoň spočiatku to bola príjemná zmena, no onedlho pochopila, prečo sa Medzidimenzionálna organizácia usídlila v prechode stabilných priestorových osí AC a AD. Hraničné zóny boli nepriaznivé i na krátkodobý pobyt. Anya zovrela skrehnuté ruky v päste. Nedokázala si predstaviť, čo musela Gia znášať. Abnormálne teplotné výkyvy boli na miestach ako je toto len začiatok. Všetci si to veľmi dobre uvedomovali, preto pátracie skupiny za najlepšou agentkou Organizácie postupne redli. Anya vedela, že iba vďaka Giiným výnimočným schopnostiam ju doposiaľ nevyhlásili za mŕtvu.

Do topánok sa jej hrnul piesok, keď kĺzala z vrcholu vysokej duny. Dúfala, že výška jej odkryje nejakú stopu, či náznak stroskotaného obytného modulu stratenej prieskumnej skupiny. Jediné, čo jej však bola ochotná poskytnúť, bol výhľad na rozľahlú, na chl'p rovnakú krajinu.

Na úpätí opatrne skontrolovala navigátor na zápätí.

Giin signál bol blízko. Bližšie než pred príchodom na toto nehostinné miesto.

Hodiny ubiehali a spomienky s myšlienkami sa v jej hlave prepletali do nezmyslupných obrazov. Akoby snívala za bdela.

Anya, nechod! Prosili ju rodičia, potom čo sa pred Radou dobrovoľne prihlásila na záchrannú misiu. *Vieš predsa, že sa odtiaľ ešte nikto nevrátil!*

Mama zhrozene upierala pohľad do prázdna, otec tuho zatínal zuby, keď bol nútený nechať veliteľa v sebe prijať jej návrh.

Náhle pocítila nutkanie napiť sa Nektára, ktorý by prebudil jej schopnosti a zahnal únavu. Túžila byť výnimočná ako Gia. Muselo byť úžasné, vyvolať svoje sily bez použitia žiariacej látky.

Prídu horšie časy. Prinútila sa fľaštičku opäť uložiť do batohu.

Čím bola bližšie k cieľu, tým viac v nej rástli pochybnosti o Giinom prežití. Poloha stratenej agentky sa v priebehu dvoch dní nezmenila.

Nie je mŕtva. Presviedčala samu seba. Hrdlo ju z nedostatku vody škriabalo.

Navigátor silno zavibroval, keď ohlásil blízkosť hľadaného signálu. Anya dlho premýšľala, čo urobí, keď dorazí na miesto. Najradšej by vyskočila a vykričala do prázdnoty, že Giu našla.

Okolie sa však ničím nelíšilo od rozpálenej krajiny, ktorou hodiny kráčala.

„Nie... Nie. Nie!“ frustrácia sa vydrala na povrch. V hneve kopla do nízkej duny, no vietor sa okamžite zrn ujal a usadil ich. Bola ako jedno z nich. Unášaná... Bezvýznamná... Akoby tam ani nebola.

Zúrivo rozkopávala piesok naokolo. Beznádej sa usadila hlboko v jej vnútri, až hrozilo, že ju premôže.

Hlasný náraz tvrdej gummy o kov sa zarezal do ticha. Anya stúpila. Plúca sa odmietali naplniť vzduchom, keď si kľakla k zasypanej lesklej ploche. S búšiacim srdcom odhrňala vrstvy nahromadeného piesku, až kým sa jej prsty konečne nedotkli horúceho povrchu.

„Áno! Konečne!“

Omotala šatku okolo rozpáleného kovu, zaprela sa nohou do boku obytného modulu a potiahla páku. V pántoch chrúmal piesok, keď poklop s namáhavým zavzganím povolil a uvoľnil cestu malým suchým vodopádom.

Zostúpila nevelkým otvorom a zadala pokyny navigátoru.

Svetlo prístroja sotva odhalilo predmety nahromadené pri vchode. Neprirodzené naklonenie obytného zariadenia jej komplikovalo prekročenie nefunkčného robotického ochrancu bez ruky.

Anya váhavo postupovala k osobným miestnostiam, kroky tiché, neisté v ponuro prázdnom priestore. Na podlahe ležala jediná fotografia. Usmievalo sa z nej známe tmavovlasé dievča, dôverne opreté o vysokého mladého muža.

„Gia...“ vydýchla neveriacky.

Zdvihla zrak. Kovové steny pretínali hlboké ryhy. Pohľadom kĺzala až k podlahe, kde sa strácali za prahom posuvných dverí...

Anya stárpnuto hľadela na navigátor. Giin signál vychádzal priamo spoza nich.

Zhlboka sa nadýchla a odhodlane potiahla krídlom dverí, až narazilo o rám a vstúpila do miestnosti. Nohy jej stuhli strachom. Červená ovládla podlahu. Zdesene sa odvrátila.

Toto Gia nemohla prežiť! Je mŕtva...

Prsty, sotva tlmiace tiché vzlyky, sa jej triasli.

Hrdelné vrčanie zavibrovalo kovom. Anyino srdce vynechalo úder.

Nie...

Škrípanie pazúrov o podlahu prerušovalo charakteristické jemné klopkanie Téra.

Stret s Térom... opustiť Hraničné zóny... rozkaz....

Núdzový portál!

Anya sa pokúšala prebrať stárpnuté prsty k životu, keď zúfalo nahmatávala zips. Zovrela úzky ošúchaný pliešok a prudko ním trhla. Nepohol sa.

V ústach jej vyschlo. Hrdlo sa jej stiahlo. Na perách zacítila soľ.

Nie... Nechcem zomrieť... nedokázala to vysloviť nahlas.

Kolená sa jej pri pomyslení na pohyb chveli.

„Bež!“

Nohy obišli myseľ a poslúchli rozkaz. Pomáhala si rukami, keď sa predierala úzkou chodbou.

Neodvážila sa pozrieť za seba. Nechcela vidieť pokrúteného tvora predierajúceho sa za ňou.

Prirodzené svetlo prehĺbilo posledné zvyšky nádeje. Sotva pár krokov ju delilo od východu...

Kov hlasno zastonal a bunka sa náhle naklonila.

Anyu odhodilo na stranu. Čosi chladné sa jej pevne omotalo okolo zápästia a svet pohltila tma.

Prudko sa posadila.

„Bol to iba sen,“ zachrapčala s úľavou a prehodila nohy cez okraj matraca. Posteľ nezavrzgala na pozdrav, ako to robievala každé ráno. Kvietkované papuče chýbali.

Vytriešľala oči na slamené rohože pod jej bosými nohami. Presvitala spod nich piesčitá zem.

„Dobré ráno,“ do zorného pola jej vstúpila drobná opálená postava, ktorú ako malá často z diaľky obdivovala. Stála pred ňou. Skutočná. Nakláňala sa k nej a čosi jej ponúkala.

Anya neveriacky uprela pohľad na pohár plný vody. *Vody*. Na púšti.

„Potivka,“ odpovedala Gia na tichú otázku a ukázala na kvetináč v rohu miestnosti. Okolo Giiných rúk sa zavlnila zelená energia a kvet prerástol do plodu. Gia po ňom jemne prešla prstami. Kov silno kontrastoval so sviežou zelenou šupou.

„Sú plné vody.“

Anya sa prinútila odtrhnúť zrak od Giinej robotickej ruky a trocha si odpila. Chladná tekutina uhasila boľavé sucho v jej hrdle.

„Čo sa stalo s Térom?“ Anya odolávala nutkaniu presvedčiť sa, že nestojí za ňou.

„Neboj,“ známy chlad jej podporujúco dosadol na zápästie, „poslala som ho tam, kam patrí.“

„Zachránila si ma. Ďakujem.“

„To nestojí za reč,“ Gia sa nervózne pohrávala s vrkočom, keď si k nej prisadla.

„Vedela som, že si tu... Že žiješ,“ zašepkala Anya do ticha.

„Všetci o tom pochybovali,“ dodala hlasnejšie, „ale ja som vedela...“

Gia sa zasmiala, hľadiac do prázdna.

„Agent vždy nasleduje svoje presvedčenie,“ predniesla jedno z takmer zabudnutých pravidiel Zákonníka.

„Muselo to byť hrozné,“ Anya posmutnela, neodtrhávajúc pohľad od kovovej náhrady, „život mimo Organizácie.“

„Nič výnimočné,“ zažartovala Gia s miernym úsmevom, „počas misií to robíme stále.“

„Nie, to nie,“ vyhŕkla Anya a s prísľubom v očiach sa k nej naklonila, „neboj, čoskoro sa vrátíme domov.“

Gia sa na ňu uprene dívala.

„Žiť mimo Organizácie je pre mňa cenná skúsenosť,“ pokrčila plecami a odložila prázdny pohár na ručne vyrobený nočný stolík.

„Niekedy nevieš, že si v pasci, kým sa z nej nedostaneš,“ šepala po chvíli tak ticho, až si Anya nebola istá, či slová boli určené jej ušiam. Nepokojne sa zamrvila na stoličke.

„Agent vždy poslúchne rozkaz,“ Gia sa načiahla k prístroju pevne pripevnenom na Anyinom zápästí, „ale kde nie je rozkaz...“

Anya zdesene vstala. Robotická protéza sa odtiahla.

„Agent má vždy pri sebe navigátor,“ v Giinom hlase zaznievalo opovrhnutie. Bolo tam aj pred tým?

„Ty sa nevrátiš,“ Anya sa pokúšala zachytiť jej pohľad, no Gia sa odvrátila, „nikdy si sa nechcela vrátiť...“

„Ísť, kam povedia... Robiť, čo povedia... Rozhodnúť sa len tak, ako oni rozhodnú...“ z Giiných slov kvapkal jed.

„Mala to byť bežná kontrola umierajúcej dimenzie,“ vydýchla utrápene hlboko v spomienkach, „no Térov bolo priveľa. Napriek tomu ho poslali bojovať...“

Surová nenávisť v Giiných očiach prinútila Anyu cúvnuť. Zrazu to všetko dávalo zmysel.

„Bola si to ty...“ vydýchla Anya krútiac hlavou.

Gia na ňu len hľadela. Nepoprela to.

„Nechcela som, aby to takto skončilo,“ ozvala sa napokon, „no oni stále prichádzali. Žiadali ma, aby som plnila misie, strácala ďalších milovaných... Po tom všetkom mi nedopriali ani v pokoji smútiť. Chcela som byť len sama!“

„Ten Tér... tvoj navigátor,“ Anya neveriacky cúvla od osoby, nesúcej tvár jej hrdinky, „preto sa nikto nevrátil... Bola to pasca!“

Anya sa nepohla. Nenávidela tie slová. Nenávidela sa za to, že to bola ona, kto ich nahlas vyslovil. Jej hrdinka sedela priamo vedľa nej, no Anya sa jej už nedokázala pozrieť do očí. Zapríčinila smrť desiatok, no zachránila tisíce. Ospravedľňuje to jej činy?

Anya mala chuť kričať.

Agent vždy poslúchne rozkaz.

Presne tak. Rozkaz... Rozkaz bol priviesť Giu domov. Jej schopnosti boli nenahraditeľné. Anyine oči sa zúžili. Áno. To mala urobiť. Priviesť ju späť do Organizácie. Oni budú vedieť, čo ďalej.

Rýchlym pohybom vytiahla z topánky nôž a rozrezala látku pokazeného batohu.

Gia vyskočila na nohy. Rastliny v jej okolí sa začali vzpínať, no neskoro. Anya vypila posledný dúšok Nektáru.

Gia prudko cúvla, keď si uvedomila, že jej mladá agentka mizne pred očami.

„Pod domov,“ zašepkala Anya odrazu Gii priamo do ucha, čepeľ krátkeho noža pritisnutá na jej krk. „Prosím...“

„Áno,“ ozvala sa odovzdane Gia.

Nôž sa odtiahol.

Gii sa objavil na perách smutný úsmev:

„Agent vždy nasleduje svoje presvedčenie.“

Kovová náhrada dosadla na Giino srdce a elektrický výboj otriasol jej drobným telom.

Bola voľná.